Opłacono gotówką

Nr. 36. 1934.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 8. września 1934 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Wojewoda Śląski
Nr. Kw. 1/18/4.

Obwieszczenie.

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Katowicach wniosła prośbę o udzielenie po myśli § 46 i nast. ustawy wodnej z dnia 7 kwietnia 1913 r. (Zb. U. str. 53) zezwolenia na przebudowę mostu w km. 7.515 szlaku kolejowego Makoszowy — Gierałtowice na rzece Kłodnicy.

Projekt techniczny i wyjaśnienia, dotyczące wyżej wymienionego przedsiębiorstwa, będą wyłożone do publicznego wglądu w Starostwie w Katowicach i Rybniku przez 2 tygodnie, począwszy od czwartku dnia 6 września 1934 r. do czwartku dnia 20 września 1934 r. włącznie w godzinach urzędowych.

W wyżej zakreślonym terminie należy pisemnie, w podwójnem wygotowaniu, albo protokólarnie zgłosić w wymienionych wyżej Starostwach zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu, oraz żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań, jakoteż wnosić inne podania o udzielenie pozwolenia na użytkowanie wody, przez które mogłoby ulec ograniczeniom użytkowanie zamierzone przez wnioskodawcę, wraz z podkładkami technicznemi, przepisanemi w nr. 2 — 5 III. rozporządzenia wykonawczego do powołanej wyżej ustawy wodnej.

Ci, którzy we wskazanym terminie nie wniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych sprzeciwów, tracą do nich prawo i będą mogli z powodu szkodliwego działania wykonywania powyższego prawa podnosić tylko pretensje, przewidziane w § 82 powołanej wyżej ustawy wodnej.

Również nie będą rozpatrywane w niniejszem postępowaniu podania o udzielenie pozwolenia, wniesione po upływie powyższego terminu.

Celem ustnego rozpatrywania wniesionych w zakreślonym czasokresie zarzutów i roszczeń zostanie oznaczony w swoim czasie osobny termin.

Katowice, dnia 23. sierpnia 1934 r.

W imieniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej
Przewodniczący:
w z.
(—) Dr. Saloni
Wicewojewoda.

Starostwo Katowickie
Nr. G. 36/22.

Ogłoszono:

Katowice, dnia 3. września 1934 r.

Starosta
w z.
(—) Richter.

USTAWA

z dnia 15 marca 1934 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

(Dokończenie z nr. 35)

Art. 3. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej określi zasady przejęcia przez właściwy Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych praw i obowiązków Zakładu Pensyjnego zastępczego dla funkcjonarjuszów fundacji Stanisława hr. Skarbka dla ubogich i sierot w Drohowyżu oraz ureguluje całokształt spraw, związanych z likwidacją tego Zakładu.

Art. 4. Podlegają likwidacji zaległe należności Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych od związków samorządowych, istniejących w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej, z tytułu ubezpieczenia emerytalnego pracowników tych związków

którzy, nie będąc zgłoszeni do ubezpieczenia po wejściu w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911), zostali później od obowiązku ubezpieczenia wyłączeni skutkiem objęcia ich uprawnieniami emerytalnemi własnych funduszów emerytalnych związków samorządowych. Zasady likwidacji określi Minister Opieki Społecznej.

Art. 5. Wyrazy „Kasa Ubezpieczeń Społecznych", użyte w treści rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, zastępuje się wyrazami „Ubezpieczalnia Społeczna".

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

Równocześnie upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych w postanowieniach tego rozporządzenia późniejszemi przepisami prawnemi, a w szczególności również ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) i ustawą niniejszą, oraz do odpowiedniego przystosowania w tym celu zarówno numeracji poszczególnych artykułów rozporządzenia i ich brzmienia, jak również do nadania poszczególnym ustępom artykułów kolejnej numeracji.

Przepis ten nie narusza uprawnień Ministra Opieki Społecznej, przewidzianych w art. 318 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396).

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie, z wyjątkiem przepisów, wskazanych niżej w ustępie trzecim, z dniem ogłoszenia, przyczem przepisy art. 1 punktu 60 ustawy niniejszej oraz przepisy, dotyczące przekazywania składek pomiędzy przedsiębiorstwami „Polskie Koleje Państwowe", „Polski Monopol Tytoniowy", „Państwowy Monopol Spirytusowy" i „Polski Monopol Solny" a Zakładami Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i innemi instytucjami, jako też dotyczące zasad nabywania uprawnień na podstawie przekazanych składek, obowiązują od 1 stycznia 1928 r.

Przepis art. 1 punkt 15 ma również zastosowanie do osób, które w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej pobierają już renty starcze z Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, w tych przypadkach jednak dopiero od 1 lipca 1934 r.

Przepisy art. 5 ust. 1 punkty 5 do 6 i art. 5 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych w brzmieniu ustawy niniejszej, o ile uzależniają wyłączenie od obowiązku ubezpieczenia od zapewnienia pracownikom świadczeń nie mniejszych i na warunkach nie gorszych od przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych, oraz od objęcia temi świadczeniami wszystkich pracowników, wchodzą w życie po upływie dwóch lat od daty ogłoszenia ustawy niniejszej.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: J. Jędrzejewicz
Minister Opieki Społecznej: Hubicki
(Przedruk z Dz. Ust. Rz. P. z dnia 12. maja 1934. nr. 39.)

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 15 marca 1933 r.

o zbiórkach publicznych.

Art. 1. Wszelkie publiczne zbieranie ofiar w gotówce lub w naturze na pewien zgóry określony cel wymaga uprzedniego pozwolenia władzy.

Art. 2. (1) Do udzielenia pozwoleń powołane są:
a) powiatowe władze administracji ogólnej, o ile zbiórka ma być przeprowadzona na obszarze powiatu lub jego części;
b) wojewódzkie władze administracji ogólnej, o ile zbiórka ma być przeprowadzona na obszarze całego województwa lub jego części, obejmującej więcej niż jeden powiat.

(2) Pozwolenie na zbiórkę, mającą się odbyć na obszarze większym niż jedno województwo, wydaje, zależnie od wniosku instytucji, urządzającej zbiórkę, bądź każda wojewódzka władza administracji ogólnej oddzielnie, bądź wojewódzka władza administracji ogólnej właściwa ze względu na miejsce siedziby instytucji, urządzającej zbiórkę, za zgodą wojewódzkich władz administracji ogólnej, na których obszarze zbiórka ma się odbywać. Wojewódzka władza administracji ogólnej, właściwa ze względu na miejsce siedziby instytucji, urządzającej zbiórkę, wydaje również pozwolenie na zbiórkę, mającą się odbyć na obszarze większym niż jedno województwo, na zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

(3) Jeżeli zebrane ofiary mają być zużyte zagranicą Państwa, pozwolenia na zbiórkę udziela Minister Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skarbu.

Art. 3. (1) Pozwolenie na zbiórkę publiczną może być udzielone tylko wówczas, gdy cel zbiórki nie jest przeciwny prawu oraz ze stanowiska interesu publicznego jest godny poparcia.

(2) Za takie cele uważa się przedewszystkiem cele: religijne, państwowe, oświatowe, zdrowotne, kulturalno-społeczne i społeczno-opiekuńcze.

(3) Zbiórki publiczne, urządzane w interesie osobistym, są wzbronione.

(4) Pozwoleń na zbiórki na cele oświatowe udzielają władze administracji ogólnej po porozumieniu z właściwą władzą szkolną II instancji.

Art. 4. Pozwolenie na zbiórkę publiczną może być udzielone jedynie stowarzyszeniom zarejestrowanym, organizacjom, posiadającym osobowość prawną, albo komitetom, organizowanym dla przeprowadzenia określonego celu. Cel zbiórki winien być zgodny ze statutem stowarzyszenia lub organizacji, bądź z aktem organizacyjnym komitetu.

Art. 5. Minister Spraw Wewnętrznych określa w drodze rozporządzeń sposoby przeprowadzania zbiórek.

Art. 6. (1) W pozwoleniu winien być określony czas, w którym zbiórka ma być przeprowadzona.

2) W pozwoleniu mogą być wymienione warunki co do sposobu przeprowadzenia zbiórki.

Art. 7. (1) Zbiórki publiczne mogą być przeprowadzane jedynie przez członków tej instytucji (art. 4), która pozwolenie otrzymała, lub przez członków instytucji, mających cele pokrewne, albo przez osoby, przez te instytucje imiennie zaproszone.

(2) Osoby, organizujące lub przeprowadzające zbiórkę, nie mogą za swe czynności otrzymywać wynagrodzenia.

Art. 8. (1) Władza, która udzieliła pozwolenia, może w każdym czasie sama lub przez podległe sobie władze i organa informować się o stanie akcji zbiorkowej w szczególności przez wgląd w akta, księgi oraz dokumenty kasowe, przeprowadzać rewizję kasy, żądać ustnych i pisemnych wyjaśnień oraz wysyłać swoich delegatów na posiedzenia instytucyj. Instytucje te winny zawiadamiać władzę przynajmniej na 24 godziny naprzód o posiedzeniach, na których mają być omawiane sprawy zużytkowania zebranych ofiar. Postanowienia o kontroli zużycia funduszów, uzyskanych ze zbiórki, nie odnoszą się do stowarzyszeń, podlegających w tym zakresie nadzorowi władzy z mocy prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. nr. 94, poz. 808).

(2) Minister Spraw Wewnętrznych władny jest w drodze rozporządzenia wydawać szczegółowe przepisy, dotyczące kontroli nad zbiórkami publicznemi.

(3) Postanowienia ustępów poprzednich nie mają zastosowania do instytucyj, które zostały powołane do życia na mocy specjalnych ustaw, przewidujących kontrolę władz nad temi organizacjami.

Art. 9. (1) Wynik zbiórki i sposób zużytkowania zebranych ofiar winien być podany do wiadomości w prasie w ciągu miesiąca od ukończenia zbiórki.

(2) Od zastosowania postanowień ust. (1) oraz postanowień art. 8 wyłączone są takie organizacje i instytucje wyznania, uznanego przez Państwo, których wyłączenie wynika z uregulowania stosunku Państwa do tego wyznania na mocy specjalnej ustawy.

Art. 10. (1) Władza, która pozwolenie wydała może je cofnąć w każdym czasie, jeżeli zbiórka przeprowadzana jest niezgodnie z postanowieniami niniejszej ustawy, lub jeżeli ujawnione zostanie, że dalsze prowadzenie zbiórki może zagrażać bezpieczeństwu, spokojowi lub porządkowi publicznemu, albo jeśli władza stwierdzi (art. 8), że ofiary, uzyskiwane ze zbiórki, nie są przeznaczane na właściwy cel.

(2) W przypadku, przewidzianym w ust. (1), władza może jednocześnie zarządzić przekazanie zebranych ofiar na cele humanitarne jednej z instytucyj społeczno-opiekuńczych lub oświatowych.

Art. 11. (1) Kto wykracza przeciwko postanowieniom niniejszej ustawy lub rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, podlega w trybie administracyjnym karze aresztu do 1 miesiąca i grzywny do 1000 złotych, albo jednej z tych kar.

(2) Kary te mogą być nakładane zarówno na osoby urządzające, jak i osoby, przeprowadzające zbiórkę publiczną.

(3) Ofiary, uzyskane ze zbiórki, przeprowadzonej bez pozwolenia, ulegają przepadkowi i zostaną przekazane przez władzę na cele humanitarne jednej z instytucyj społeczno-opiekuńczych lub oświatowych.

Art. 12. Jeżeli w ustawie niniejszej jest mowa o powiatowych władzach administracji ogólnej, są w miastach, stanowiących odrębne powiaty miejskie, właściwymi starostowie grodzcy (dyrektorowie policji, komisarz rządu m. Gdyni).

Art. 13. Ustawa niniejsza nie ma zastosowania:

a) do zbiórek na cele religijne, jeżeli są one prowadzone w obrębie zabudowań i pomieszczeń, poświęconych wyłącznie służbie Bożej;

b) do zbiórek, związanych z celami i tradycjami religijnemi uznanych przez Państwo związków wyznaniowych, przeprowadzonych poza budynkami i pomieszczeniami, wymienionemi w punkcie a), jeżeli zbiórki takie przeprowadzane są przez władze tych związków, ich organa, względnie osoby przez nie imiennie zaproszone i jeżeli odbywają się w sposób, ustalony tradycją i zwyczajami miejscowemi, lub też w bezpośredniej łączności z obrzędami religijnemi;

c) do zbiórek, przeprowadzanych w drodze loteryj pieniężnych lub fantowych, jeżeli zbiórki te nie są przeprowadzane w miejscach publicznych;

d) dla zbiórek przeprowadzanych w lokalach prywatnych wśród grona osób znajomych osobiście przeprowadzającym zbiórkę;

e) do zbiórek wśród młodzieży szkolnej w lokalach szkolnych odbywających się na podstawie pozwolenia władz szkolnych;

f) do zbiórek koleżeńskich w lokalach urzędów publicznych na cele godne poparcia, odbywających się na podstawie pozwolenia przełożonego urzędu.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 15. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie trzydziestego dnia po dniu ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa.

(2) Równocześnie tracą moc wszelkie dotychczasowe przepisy o zbiórkach publicznych.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: A. Prystor
Minister Spraw Wewnętrznych: Bronisław Pieracki
Minister Spraw Zagranicznych: Beck
Minister Skarbu: Wł. Zawadzki
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: J. Jędrzejewicz.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1933 r. Nr. 22).

Komunikaty.

Wyszedł z druku nr. 71 Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 sierpnia 1934 r. zawierający treść następującą:

UKŁAD DODATKOWY:

Poz. 680 — do konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji, dotyczącej eksploatacji linij komunikacji powietrznej z dnia 9 maja 1930 r., podpisany w Bukareszcie dnia 2 maja 1931 r.

Poz. 681 — Oświadczenie rządowe z dnia 30 lipca 1934 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych układu dodatkowego, podpisanego w Bukareszcie dnia 2 maja 1931 r. do konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumu-

nji, dotyczącej eksploatacji linij komunikacji powietrznej.

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz. 682 — z dnia 30 lipca 1934 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 683 — z dnia 11 sierpnia 1934 r. o nadaniu mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniu Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 17 lipca 1934 r. dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. st. Warszawy.

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 684 — Opieki Społecznej z dnia 26 lipca 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zmianie granic okręgu ochrony sanitarnej Zakopanego.

Poz. 685 — Opieki społecznej z dnia 26 lipca 1934 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma).

Poz. 686 — Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 lipca 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ustaleniu wzoru statutu Rybackiego Związku Ochronnego.

Poz. 687 — Przemysłu i Handlu z dnia 31 lipca 1934 r. o zezwoleniu przetwórniom bekonów na stosowanie wag ze skalami wywzorcowanemi w jednostkach miar systemu angielskiego.

Poz: 688 — III Spraw Wewnętrznych z dnia 2 sierpnia 1934 r. w sprawie wykonania ustawy o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (przepisy, dotyczące gminy wiejskiej).

ROZPORĄDZENIE PREZESA NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI:

Poz. 689 — z dnia 21 lipca 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach funkcjonarjuszów Kontroli Państwowej w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Wyszedł z druku nr. 72 Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 sierpnia 1934 r., zawierający treść następującą:

KONWENCJA:

Poz. 690 — między Polską a Francją, dotycząca ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do pracy i śmierci robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w górnictwie, podpisana w Warszawie, dnia 21 grudnia 1929 r.

Poz. 691 — Oświadczenie rządowe z dnia 30 lipca 1934 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji między Polską a Francją dotyczącej ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do pracy i śmierci robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w górnictwie.

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 692 — Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 27 czerwrca 1934 r. o prywatnych szkołach oraz zakładach naukowych i wychowawczych.

Poz. 693 — Opieki Społecznej z dnia 24 lipca 1934 r. o funduszu pożyczkowo-zapomogowym ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa.

Poz. 694 — Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota.

Wyszedł z druku nr. 73 Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 sierpnia 1934 r., zawierający treść następującą;

KONWENCJA:

Poz. 695 — między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji, dotycząca wydawania przestępców i pomocy prawnej w sprawach karnych podpisana w Bukareszcie, w dniu 26 marca 1930 r.

Poz. 696 — Oświadczenie rządowe z dnia 30 lipca 1934 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji, dotyczącej wydawania przestępców i pomocy prawnej w sprawach karnych.

PROWIZORYCZNE POROZUMIENIE HANDLOWE:

Poz. 697 — między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 6 października 1933 r.

POROZUMIENIE:

Poz. 698 — między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką w formie wymiany not z dnia 30 listopada i 13 grudnia 1933 r. w sprawie przedłużenia prowizorycznego porozumienia handlowego z dnia 6 października 1933 r.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 23108